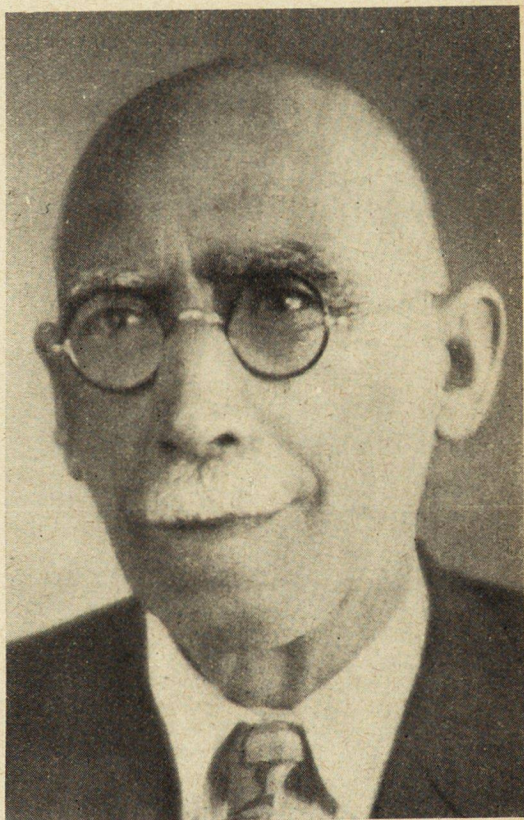

ПРЕДИ ДВАДЕСЕТЪ И ПЕТЪ ГОДИНИ

Думата „Читалище“ е будила у нашитъ грамотни и книжовни българи и българки винаги живо чувство на добро, надежда и вѣра въ бждещето. Защо? Защото грамотниятъ българинъ, откакъ е разбралъ веднажъ задачата на читалището, вѣрвалъ е, че щомъ пристѣпи неговия прагъ, ще чуе или ще прочете нѣщо полезно, насърдително и желано за народа си и за работата си. Нашето читалище, както и други наши народни културни учреждения, сж се развивали, споредъ подготовката на общественитъ сръди въ разни селища, по-бавно или по-бързо, но всѣкога съ преданность и любовь. Читалището се е оценявало, както и училището, като обществено мѣсто, гдето частнитъ спорове, партийнитъ или политическитъ тежнения не могатъ и не бива да иматъ първенство. Читалищниятъ салонъ е достѣпенъ за свободната мисль и свободното слово, назначено не за отдѣлни лица или за отдѣлни групи, а за цѣлото общество. Преди освобождението въ читалищата се сѣеше обща просвѣта, будѣше съ народностното чувство и подготвяха се духоветъ за духовно и политическо освобождение.

Следъ освобождението енергията на новия гражданинъ се насочи къмъ по-бързото приспособление къмъ новия животъ. Тогава главната духовна храна на гражда нитъ даваха политическитъ вестници. Читалището падна въ сѣнка. Ала скоро настѣпи отрезвяване. Разбира се, че бурниятъ политически животъ, колкото и обяснимъ за тогавашното време, бѣ се развилъ твърде неправилно, понеже се предшествува или придружава съ една по-пълна и по-широка общонародна просвѣта. Тази просвѣта можаша да дадатъ подготвенитъ за това дейци: учителитъ,